

Arrest

nr. 298 541 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 8 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft sinds het voorjaar van 2017 in België en doorliep een procedure inzake internationale bescherming.

1.2. Op 19 februari 2020 werd verzoekers zoontje geboren, met de Belgische nationaliteit, dat door verzoeker op 25 juni 2020 werd erkend.

1.3. Op 2 oktober 2022 diende verzoeker in functie van zijn Belgisch minderjarig kind via elektronische weg een gezinsherenigingsaanvraag in waarbij hij zijn fysieke adres (in 2000 Antwerpen) en zijn e-mailadres opgaf en de geboorteakte van zijn zoon aanleverde.

1.4. Op 28 februari 2023 werd de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geregistreerd middels een (digitale) bijlage 19ter, waarbij aan verzoeker allerhande informatie werd verstrekt, onder andere betreffende de woonstcontrole en een QR-code met een afspraak met het oog op het verkrijgen van het attest van immatriculatie. Verzoeker gaf geen gevolg aan deze afspraak.

1.5. Verzoeker diende op 3 maart 2023 via een digitaal 'aanvraag formulier nieuwkomers' een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag in waarbij hij een ander fysiek adres (in 2100 Antwerpen) opgaf en een kopie van de aangifte van de erkenning van zijn zoon en een kopie van zijn Servisch paspoort aanleverde.

1.6. Op 5 mei 2023 werd naar aanleiding van verzoekers 'nieuwe' aanvraag een nieuwe QR-code voor een afspraak verzonden en werd het bericht van 28 februari 2023 met de vraag om de ontbrekende documenten over te maken nogmaals meegezonden.

1.7. Verzoeker maakte op 26 mei 2023 via digitale weg een document over betreffende de ziekteverzekering in hoofde van zijn minderjarige zoon en diens moeder.

1.8. Op 3 juni 2023 vond een positieve woonstcontrole plaats op het fysieke adres van verzoeker (in 2100 Antwerpen).

1.9. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen trof op 8 juni 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op diezelfde dag via aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28/02/2023 werd ingediend door:

Naam: I.(...)

Voornaam: D.(...)

Nationaliteit: Servië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie.

Hij heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd:

- namelijk bestaansmiddelen van de ouder die het verblijfsrecht aanvraagt

- bewijs ziektekostenverzekering geldig in België (aanvrager).

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"De middelen

Verzoeker zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd geweigerd.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd.

Reden van de beslissing:

'(...)'

(...)

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in. Hij mocht de bijlage 19ter slechts laattijdig ontvangen. Deze zou in februari aan verzoeker zijn overgemaakt, doch hij mocht deze nooit ontvangen. via zijn assistente werd deze opnieuw aangevraagd en kreeg verzoeker een nieuwe afspraak om zijn AI in orde te brengen op 01.06.2023.

Verzoeker meldde zich op 01.06.2023 aan, doch er werd hem op de betrokken dienst meegedeeld dat er geen woonstcontrole had kunnen plaatsvinden en verzoeker kreeg een nieuwe afspraak op 10.06.2023. Nog voor deze datum werd een negatieve beslissing genomen omtrent zijn aanvraag.

Nochtans werd meerdere malen aan DVZ Antwerpen meegedeeld dat verzoeker laattijdig al zijn documenten mocht ontvangen en dat hiermee rekening werd gehouden bij het verdere verloop van de procedure.

Dit werd tevens meegedeeld door zijn raadsman wanneer de attesten van de ziektekostenverzekering van zijn ex-partner en kind werden overgemaakt.

Het feit dat DVZ Antwerpen moeilijk bereikbaar is en tevens een grote achterstand heeft opgebouwd, droeg ertoe bij dat verzoeker slechts op 10.05.2023 de documenten m.b.t. de opstart van zijn procedure mocht ontvangen en slechts op 01.06.2023 een afspraak kreeg voor zijn AI te bekomen.

Het kan verzoeker tevens niet verweten worden dat de woonstcontrole bij hem nog niet werd opgestart. Deze had reeds moeten plaatsvinden, gezien volgens DVZ Antwerpen deze documenten reeds in februari 2023 werden overgemaakt.

Het is dan ook vreemd dat de woonstcontrole nog niet werd opgestart.

Bovendien was DVZ Antwerpen op de hoogte van de problemen in het dossier van verzoeker en hadden zij ook de optie om niet vroegtijdig een beslissing te nemen om het voor verzoeker mogelijk te maken deze documenten alsnog te bezorgen.

Zoals reeds eerder gesteld is het zeer moeilijk om DVZ Antwerpen te bereiken en snel een reactie te bekomen. Een procedure tót gezinshereniging kan opgestart worden, doch dit neemt al snel 5 maanden in beslag alvorens een eerste bericht wordt verzonden. Bovendien een informatiebericht sturen heeft tevens een lange reactietijd. Dit neemt al snel 1 maand in beslag. Indien men alsnog een afspraak geeft, neemt dit weer een maand in beslag.

Hierdoor gaat veel tijd verloren en liep verzoeker steeds achter de feiten aan.

Op 08.06.2023 werd door de burgemeester of zijn gemachtigde dan plots een negatieve beslissing genomen m.b.t. diezelfde aanvraag, hetgeen verzoeker per aangetekend schrijven mocht vernemen Schending van het redelijkheidsbeginsel

Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in. Hij mocht de bijlage 19ter slechts laattijdig ontvangen. Deze zou in februari aan verzoeker zijn overgemaakt, doch hij mocht deze nooit ontvangen. via zijn assistente werd deze opnieuw aangevraagd en kreeg verzoeker een nieuwe afspraak om zijn AI in orde te brengen op 01.06.2023.

Verzoeker meldde zich op 01.06.2023 aan, doch er werd hem op de betrokken dienst meegedeeld dat er geen woonstcontrole had kunnen plaatsvinden en verzoeker kreeg een nieuwe afspraak op 10.06.2023. Nog voor deze datum werd een negatieve beslissing genomen omtrent zijn aanvraag.

Desondanks werd zijn aanvraag op 08.06.2023 geweigerd net omwille van ontbrekende stukken.

DVZ Antwerpen was nochtans op de hoogte van deze problemen. Verzoeker heeft reeds getracht om de attesten van ziektekostenverzekering van zijn familie over te maken. Bij het overmaken van deze stukken heeft de raadsman van verzoeker nogmaals gewezen op de problemen die zich hebben voorgedaan in het dossier en met de vraag hier rekening mee te houden.

Men heeft hiermee niet alleen geen rekening gehouden maar ook vroegtijdig een beslissing genomen.

Het feit dat nu de aanvraag wordt geweigerd omwille van een ontbrekend document is dan ook niet serieus en kan de redelijkheid in het gedrang brengen.

Verzoeker had een nieuwe aanvraag kunnen indienen, doch de behandelingstermijn in Antwerpen is opgelopen tot minstens 5 maanden. Dit kan niet verweten worden aan verzoeker."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker in België een kind heeft. De relatie met zijn moeder werd beëindigd doch beide ouders zijn als vrienden uit elkaar gegaan en verzoeker wil nog steeds een band met zijn kind onderhouden. In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair - balance toets onontbeerlijk is. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdeling en die van de overheid.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel 8 EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
1. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden opgemerkt dat verwerende partij heeft nagelaten de relatie die tussen verzoeker en zijn kind bestaat te onderzoeken en hieraan het nodige belang te hechten.

Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker en zijn kind, een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM. Het essentiële bestanddeel van het gezinsleven, is het recht om samen te wonen zodat familierelaties zich normaal kunnen ontwikkelen¹ en zodat familieleden in elkaars gezelschap kunnen leven.

Bijgevolg is de vraag of er wel of geen "gezinsleven" bestaat, in wezen een vraag die feitelijk afhankelijk is van het werkelijke bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Men dient daarom de facto familiebanden te bekijken conform de rechtspraak van het EHRM.

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat met geen van de belangrijke toetsstenen van artikel 8 EVRM rekening werd gehouden alvorens een beslissing te nemen. De genomen beslissing schendt manifest artikel 8 EVRM!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is. De belangen m.b.t het gezinsleven werden niet in overweging genomen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn kind.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn kind gerespecteerd te worden!"

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van het kind zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

"1 . Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. "

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."
(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken. Ook artikel 24 Hand vest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1 . Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij allé handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Uw Raad erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. Uw Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken.³ Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten"

2.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 2 oktober 2022 via elektronische weg een gezinsherenigingsaanvraag in bij de diensten van de stad Antwerpen in functie van zijn minderjarige Belgische zoon.

De gemachtigde van de burgemeester verzond op 28 februari 2023 een (digitale versie van een) aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) aan verzoeker, waarbij aan verzoeker allerhande informatie werd verstrekt, onder andere betreffende de woonstcontrole en het verkrijgen van het attest van immatriculatie en de wijze waarop bijkomende documenten moeten worden overgemaakt. Op deze bijlage 19ter wordt vermeld dat verzoeker zijn aanverwantschapsband met de burger van de Unie heeft bewezen door middel van de geboorteakte. Er wordt hem gevraagd *“binnen de drie maanden, ten laatste op 28/05/2023 de volgende documenten over te leggen: - Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de ouder die het verblijfsrecht aanvraagt – Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familieleden”*.

Verzoeker reageerde door op 3 maart 2023 via digitale weg ‘aanvraag formulier nieuwkomers’ een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag in te dienen waarbij hij een ander fysiek adres (in 2100 Antwerpen) opgaf en een kopie van de aangifte van de erkenning van zijn zoon en een kopie van zijn Servisch paspoort aanleverde.

De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen maakte op 5 mei 2023 opnieuw de eerder verzonden (digitale) bijlage 19ter over met een nieuwe afspraak voor verzoeker om in het bezit te worden gesteld van het attest van immatriculatie waaraan wederom de info werd toegevoegd betreffende de wijze waarop hij de ontbrekende documenten, al dan niet digitaal, kan overmaken.

Op 26 mei 2023 maakte verzoeker documenten over van Solidaris van 25 mei 2023 betreffende de ziektekostenverzekering in hoofde van zijn zontje en diens moeder. Op 3 juni 2023 werd verzoeker door de wijkagente aangetroffen op het opgegeven adres te 2100 Antwerpen.

In de bestreden beslissing van 8 juni 2023 stelt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen vast dat verzoeker *“(…) de gevraagde documenten niet (heeft) voorgelegd: - namelijk bestaansmiddelen van de ouder die het verblijfsrecht aanvraagt - bewijs ziektekostenverzekering geldig in België (aanvrager).”*

2.6. Verzoeker acht in zijn eerste middel de beslissing onzorgvuldig en onredelijk omdat hij de bijlage 19ter slechts laattijdig ontvangen zou hebben. Verzoeker stelt dat hij slechts op 1 juni 2023 een afspraak kreeg om zijn attest van immatriculatie in orde te brengen, maar dat op dat moment werd gesteld dat er nog geen woonstcontrole had kunnen plaatsvinden. Verzoeker wijt één en ander aan de grote achterstand die bij de diensten van de stad Antwerpen werd opgebouwd waardoor hij steeds achter de feiten aanloopt. Nog volgens verzoeker had de woonstcontrole reeds moeten plaatsvinden omdat de documenten naar zijn zeggen reeds in februari 2023 werden overgemaakt. Verzoeker is van oordeel dat het onredelijk is de aanvraag op 8 juni 2023 te weigeren omwille van een ontbrekend document.

2.7. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de data en de chronologie van de gebeurtenissen (bewust) onjuist weergeeft. Verzoeker slaagt er evenwel niet in te weerleggen dat hij op 28 februari 2023 via e-mail in kennis werd gesteld van de (digitale) bijlage 19ter, waarop duidelijk werd aangegeven welke stavingsstukken (bewijs van bestaansmiddelen en ziektekostenverzekering) nog dienden te worden aangeleverd en dit vóór 28 mei 2023. Verzoeker maakt geenszins concreet aannemelijk dat hij ooit enig document aanleverde waaruit zijn bestaansmiddelen of aansluiting bij een ziekteverzekering zouden blijken, waardoor hij niet aantoonbaar dat de beslissing op dit punt onzorgvuldig of onredelijk zou zijn, zoals hij nochtans beweert.

De Raad treedt verzoeker bij waar hij aanvoert dat de diensten van de stad Antwerpen kampen met een aanzienlijke achterstand wat het verwerken van de (gezinsherenigings-)aanvragen betreft, zoals ook wordt toegegeven door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen. Zoals de verwerende partij aangeeft, is deze te wijten aan de cyberaanval op het informaticasysteem van eind 2022. Verzoeker toont evenwel niet aan dat deze behandelingsachterstand hem *in casu* zou hebben benadeeld. Verzoeker beweert weliswaar dat hij de bijlage 19ter laattijdig ontving, maar uit niets blijkt dat verzoeker onvoldoende tijd zou hebben gekregen om te reageren of dat er vroegtijdig een beslissing zou zijn genomen. Uit de beschikbare gegevens blijkt immers dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag van 2 oktober 2022 op 28 februari 2023 een (digitale) bijlage 19ter ontving en gedurende drie maanden, van 28 februari 2023

tot ten laatste 28 mei 2023, de gelegenheid kreeg om bewijsstukken inzake bestaansmiddelen en ziekteverzekering per post over te maken of te *uploaden* naar het vreemdelingenloket. Op 8 juni 2023 stelde de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen vast dat verzoeker de gevraagde documenten niet had aangeleverd.

2.8. Verzoeker gaat er kennelijk aan voorbij dat hij er zelf mede voor gezorgd heeft dat de procedure niet binnen een korter tijdsbestek kon worden afgehandeld. Verzoeker betwist niet dat hij in maart 2023 niet kon worden aangetroffen op het door hem opgegeven verblijfsadres te 2000 Antwerpen, zoals blijkt uit de woonstcontrole door de wijkagent, en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de eerste afspraak die hij kreeg. Het is dus niet enkel aan de behandelingsachterstand bij de diensten van de stad Antwerpen, maar ook in belangrijke mate aan verzoeker zelf te wijten dat hij niet eerder in het bezit kon worden gesteld van een attest van immatriculatie. Bovendien toont verzoeker ook op heden niet aan dat hij over de gevraagde bewijsstukken beschikt, zodat hij elk belang ontbeert bij zijn kritiek dat de beslissing 'vroegtijdig' zou zijn genomen. Verzoeker kan zijn eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op het bestuur.

2.9. Het door verzoeker in zijn tweede middel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin.

Verzoeker wenst een verblijf te bekomen in zijn hoedanigheid van vader van een Belgisch kind. Er blijkt niet dat hij samenwoont met dit kind en verzoeker zet in zijn middel uiteen dat hij geen relatie meer heeft met de moeder van het kind. Verzoeker brengt ook geen concrete bewijzen aan van een *de facto*-gezinsleven op het Belgische grondgebied zodat het beschermenswaardig karakter van dit gezinsleven ernstig in vraag kan worden gesteld. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven geenszins absoluut. Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied zonder meer toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Het gaat overigens in hoofdte van verzoeker om een situatie van eerste toelating en niet om een situatie van een beëindiging van een voortgezet verblijf, waardoor, in weerwil van verzoekers betoog in zijn tweede middel, geen rekening zou moeten worden gehouden met de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

De bestreden beslissing houdt bovendien, wederom in weerwil van verzoekers beweringen, geen verwijderingsmaatregel in en stelt enkel vast dat verzoeker niet de vereiste bewijsstukken heeft aangeleverd. Verzoeker toont niet aan dat het, in het licht van zijn uiterst precaire gezinsleven in België, disproportioneel zou zijn om het verblijfsrecht als vader van een kind waarmee hij niet samenwoont, afhankelijk te maken van het aanleveren van door de vreemdelingenwetgeving voorziene bewijzen van bestaansmiddelen en van een ziektekostenverzekering. Het staat verzoeker trouwens vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen, waarbij hij van bij aanvang alle vereiste bewijsstukken kan aanleveren, indien hij zijn verblijfsrecht, dat gestoeld is op zijn 'gezinsleven' met een Belgisch minderjarig kind, alsnog erkend wil zien.

2.10. In zoverre verzoeker de aangevoerde schending van artikel 3 van het IVRK en van artikel 24 van het Handvest koppelt aan de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dient in herinnering te worden gebracht dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Bovendien verzuimt

verzoeker om concreet aan te tonen dat de bestreden beslissing, waarbij louter wordt vastgesteld dat verzoeker bepaalde bewijsstukken niet had overgemaakt het 'hogere' belang van zijn minderjarig Belgisch kind, waarmee hij geen *de facto*-gezinsleven onderhoudt, zou schenden. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing hem zou beletten om zijn vaderrol ten aanzien van zijn minderjarig Belgisch kind op te nemen of verder te zetten.

2.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 3 van het IVRK en/of artikel 24 van het Handvest. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt geen schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De drie door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN